

стигнахме предъ портата. Отворихме. Голѣмъ дворъ съ китна градинка разтвори пазвитѣ си за насъ. На дъното на двора ни поздравляваше малка, но гиздава кжща съ четвъртити прозорчета въ зелени рамки и златножълта мазилка. Сякашъ гледахъ играчката на нѣкой великанъ.

Ние седнахме на столове подъ стрѣхата. Хубавъ приятенъ хладъ се носѣше наоколо, а градинката разнасяше миризъ на шибой и босилекъ.

— Хей! — извика майсторъ Тасо. — Елате да видите Стрелата!

Въ две минути предъ насъ се изправиха четири деца, а между тѣхъ се усмихваше майка имъ. О, колко хубави и свѣтли деца! Каква хубава майка! Сякашъ и тя отъ нѣ-

коя приказка дошла. Тѣ ми се радваха отъ сърдце. Кой знае какво имъ е говорилъ майсторътъ, та показвахъ такава обичъ къмъ мене.

Като огледахъ кжщичката добре, азъ казахъ:

— Азъ мислѣхъ, майсторе, че като правишъ голѣми кжщи за хората, за себе си ще направишъ палатъ.

— Ехъ, мойто момче, — рече той като хвърли погледъ на дома си, на децата и на жена си. — Когато човѣкъ не е честитъ, и въ палати да е, пакъ ще прилича на просякъ, но когато е честитъ, и въ колиба да е, пакъ ще прилича на царъ.

Толкова ми се харесаха думитѣ на майсторъ Тасо, че ршихъ не само да ги запомня, но и да ги завещаю на цѣлия свой родъ.

Добри Немировъ

КОКИЧЕ

Грѣйна слънчицето златно
съ пролѣтна усмивка
и разгъна на земята
снѣжната завивка.

А подъ нея вече наднича,
гледа като живо
подранилото кокиче —
цвѣтенце свѣнливо.

Сякашъ бѣли пеперуди
кацнали въ полето,
а децата като луди
сбиратъ му цвѣтеца.

Ей и скоро ще запѣятъ
веселитѣ птички,
вестъ за пролѣтната фея
носи то на всички.

Христина Стоянова